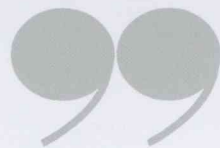

SZÍV ERNŐ

Szakácskönyvem

Mivel nagyon nagy divat lett az ételirodalom, sokan írnak szakácskönyvet, írók, tévésztárok és nemzetközi főszakácsok, a főzős műsoroknak ugyancsak se szeri se száma, ebből a rendkívüli slágerből oktalanság lenne kimaradni. Elmondom, én milyen szakácskönyvet szeretnék. De nem csak szeretnék, mert meg is írom. Az csak egy aprócska dolog, hogy nálam a legfontosabb textúra a morzsa, a lerágott csont, a maradék, a kenyérhaj és ehhez hasonlók. Az én szakácskönyvemben biztosan szerepel olyan embertárs, aki túleszi magát, kiütéseket kap, rosszul lesz, émelyeg, hányni is fog szegény, hangosan és hosszadalmasan. Lesznek lázadások, például egy erős fiúhang felcsattan majd: Nem, nem, nem kérek negyedjére, nagymama! Biztosan látok majd egy szép teltkarcsú lányt, áll a süteménybolt előtt, nézi a kirakatot, és csorognak a könnyei. Látok csatornajavítót, akinek csak a feje látszik ki a földből, úgy eszi a parizeres szendvicset. Megemlékszem drága ismerőseimre, a Heti Betevős csapatra, akik minden vasárnapjukat a hajléktalanoknak adják. Az én szakácskönyvemben lesz olyan pogácsarecept, amit ha figyelembe veszel, és annak útmutatása szerint megsütöd a pogácsát, tapasztalhatod majd, hogy ehetetlen. Én már csináltam ilyet. Ütvefúró se fogott rajta. Az én szakácskönyvemnek minden sorát, pillanatát a főzés öröme és az afölött érzett boldogság fogja áthatni, tehát ha a tepsi kivétele közben feketére égeted az ujjad, és olyat mondasz, amitől Lucifer is elsápad, arra a balesetre is lesz javaslatom, de most még nem árulom el. Kóstolás közben szétégeted a nyelved, lesz ilyen, megoldjuk. Biztosan főzöl majd olyat, ami kitűnőre sikerül, de a lábas kicsúszik a kezedből, és mind az egész a konyhakőre borul. Mi volt ez apa? Leesett valami? Nyilvánvaló, hogy föl fogom hívni férfitársaim figyelmét, akik hétvégén díszmagyarba öltözve sütnék-főznek, mert ők, a férfiak ezt is ünnepi módon, művészi kivitelezésben végzik, úgyhogy nekik is ki lesz fejtve, hogy de drága édes barátom, baszod alálassan, nem az a jani, aki egyszer a hónapban alkot valami gyönyörű bohócságot, hanem az, aki minden nap kitalál valamit, kigondolja a meleg vacsorát vagy ebédet, ma is, holnap, holnapután, a jövő héten, hónapban is, váltakoztatva, cserélgetve, ügyeskedve, satöbbi. Ez az! A futószalagos csoda! Nem az évente kétszer főzött körmös kocsonya. Az én szakácskönyvemben biztosan lesz olyan, aki meghal evés közben. Sajnálom. Nem az ételtől, a cvekedli vagy a bálnasteak miatt, hanem csak úgy. A szíve. Trombózis. Egy rossz, fölrobbanó gondolat. Még ott az utolsó falat a szájban, ugrálnak ki a kis kaviárlabdák, szabadság, szabadság. Hát igen, ki fogja ezt kifizetni. Az én szakácskönyvemben szerepel majd János, akit egy nap elhagyott a felesége. Hipp-hopp, most akkor meghalok? János úgy döntött, hogy nem hal meg, de nem is eszik. Így is volt. Nem evett. Nem olyan borzasztó szenvedés, a harmadik napra már szinte nem is kívánod. Észre sem veszed. Nem is gondolsz rá. Elhagyott a feleségem, na és. János a nyolcadik napon ment ki a piacra, nézelődött. Addig egy falatot se. Végül vett egy szem közepes nagyságú paradicsomot. Szagolta a zöld szár isteni illatát. Aztán bekapta a paradicsomot, és lassan, nagyon lassan megette. Azt mondta, a homloka körül ragyogott, forgott a világ összes Michelin-csillaga.